

En efecte; es la esperansa de que algun dia cayga y esmicoli á tres ó quatre personas.

Aixó prova que en l' assumpto de la reforma, no s' han de mirar solzament los interessos públichs, si que també 'ls interessos privats, y sobre tot, los prohibits.

No dich rés dels interessos de la deuda del Estat, perque ara la bolsa baixa, y no es decent cebarse ab la desgracia.

III.

Que la reforma interior es necessaria, es tan clar com que dos y dos fan vintiset y mitj.

Pera convénces d' aquesta necessitat que sent Barcelona, basta donar una mirada á Gracia.

Es lley inexorable de la Historia que tart ó aviat tots los cascos se pudreixin ó deteriorin. Vejin vostés los cascos d' arengadas, los cascos de barco y 'ls cascos de guerrero. Y en lo mateix cas se troban los cascos de ciutat y 'ls cascos dels qu' están calents de idem.

La reforma, donchs, s' imposa per aquesta lley; y 's fá tant y tant necessaria y apremiant que de no realisarse avants d' acabar lo sigle pròxim, auguro grans desdixas pels nostres fills, nets y demès parents y coneguts.

La gran dificultat está, ara com ara, en trobar lo sistema més apropiat pera realisarla, tenint per bèn entés—y aquest punt es molt grave—que s' ha de fugir de certs sistemas á totas llums perniciosos, verbi gracia, 'l sistema decimal y 'l sistema planetari.

La filosofia y altres arquitectos s' inclinan marcadament al sistema homeopàtic, com á més cómodo y practicable.

Però, ¿es aquest, efectivament, lo pitjor?
Ecco il problema.

IV.

Ensenyat per una dolorosa experiencia, 'm declaro enemich del perjudicial sistema d' obrir grans vias.

Una Gran Via tenim á Barcelona, y tothom sab los gatuperis que hi han nascut, entre la grava y las listas de jornals. Seguint per aquest camí, y obrint altrás grans vias, fácil fora que 'ns trobessim lo millor dia sense camisa, y aixó, com ja 's comprén, es altament desagradable, sobre tot are que tenim l' hivern á sobre.

Tota prudencia es poca tocant á aquest ram, y si en algún cas, com ja 's veurá més endavant, aconsello l' obertura d' una gran via, será ab un objecte sumament pràctic, y que no donará lloch á duptes respecte de la seva utilitat.

No son vias lo que Barcelona necessita, sinó cloacas y vi barato.

Las vias dintre d' una població son sempre un cau de desgracias, com nos ho proban las dels tran-idem.

V.

Partint d' aquest punt de parada y ab aquestos datos á la vista, en lo pròxim número exposaré 'l meu plan de reforma, tal com lo reclaman lo sentit comú y 'ls altres cinch sentits corporals.

FANTÁSTICH.

A pochos días que un minyó de uns divuit anys va presentarse al palacio de la Presidencia del consell de ministros de la República francesa, ab l' intent, segons va dir, de assassinar á M. Ferry. Al intent duya un revólver y un repuesto de balas.

Aquest imbécil es un anarquista, d' ofici forner.
Aquesta vegada ha fet un pá com unas hostias.

L' arribada del príncep de Alemania ha coincidit ab una gran baixa á la Bolsa.

Vajin apuntant datos per demostrar la gran afició d' Espanya per las aventuras.

En la revista militar feta en obsequi del príncep de Alemania hi formarán 16,000 homes. Dinhen ab aquest motiu que 'ls cossos están molt escassos de personal, y que per reunir 16,000 homes s' han necessitat una pila de batallons.

Aixó ray, ja pot arreglarse. Que entre soldat y soldat hi posin una pila de trescents duros, y que al príncep de Alemania l' hi digan:

—¿No vén? aixó son redencions.

En Sagasta va anar á veure á D. Alfonso, y D. Alfonso va convidarlo á esmorzar.

Y quan en Sagasta sortia, diu que feya una cara molt rissuena.

Després demanava la meytat al menos de las senadurias vacants.

Panxa plena fa bullicia.

Al passar lo príncep alemany per Lucerna va prohibirse l' entrada en los andens de l' estació.
¡Ay la mare! ¡Quina po... pu... la... ri... tat!..

Un periódich que s' entreté fullejant periódichs vells, ha vist una Gaceta de Madrid corresponent al 30 de Setembre de 1868 que porta un decret de la Junta revolucionaria, declarant incapacitats á tots los Borbons per ocupar lo trono d' Espanya.

Firman aquest decret en Romero Robledo, l' Abascal, en Navarro Rodrigo y l' Marqués de la Vega de Armijo.

¿No sería just que are sortís un decret declarant que aquests quatre senyors están incapacitats per ser fins arcaldes de barri, mentres hi haja Borbons á Espanya?

Alemania per si sola va bastarse contra la Fransa de Napoleon III.

Però contra la Fransa democrática, contra la Fransa de la República demana alianzas, y voldria que Italia, Austria y Espanya l' ajudessen.

¡Quatre contra una, y encare s' hi mirarial!
¿No venhen? Fins quan tractan de deprimir á la República l' enalteixen.

Consell de ministros del dimecres.

—Los fondos baixan ¿á qué pot atribuirse la desconfiansa del país? preguntava un ministre.

—A las nostras vacilacions y camándolas, á las entrevistas y conferencias ab en Sagasta á que ningú sab encare ahont aném y qu' es lo que preteném, respongué en Lopez Dominguez. Jo per mi, afegí, si no modifiquém la Constitució, si no establím lo sufragi universal, me 'n vaig á casa.

—Jo també, diu en Moret.—Jo també, diu en Sardoal.—Nosaltres també, diuen los demès ministros.

—Donchs vaja senyors, també jo, exclama al últim en Posada Herrera.

Y fil á l' agulla.

Aixó m' agrada molt, no puch negarho. Pero aixó succehia 'l dimecres, y quan penso que 'l dissapte ja poden haverse refredat, m' escamo.

L' esguerra pot tenir molt bons propòsits; pero en Sagasta té la majoria. Ell va fabricársela y es bèn fèva.

Y una de dos, ó bé l' esguerra cau per sostenir los seus compromisos, ó 'bè s' enfanga transijint ab en Sagasta.

Ja s' aniran desenganyant. Ja aniran veient que no es tant fácil lligar la democracia ab la monarquia.

Lo bonich es que nosaltres hi guanyém sempre.
Avuy lo paper republicá ja 's cotisa á la par, y dintre de poch temps ja veurán com tiudrá prima.

Llegeixo en un periódich de Palma de Mallorca:

«Se diu que la suma total rebuda per l' ex-oficial Perez en pago del seu folleto es de 33,000 pessetas. Tres mil van donárlas'hi per abandonar Ginebra; cinch mil més que va cobrarne á París avants de sortir cap á Hendaya, y vinticinch mil que va cobrarne á Madrid.»

L' opinió ja comensa á arreglarli 'ls comptes.

Però confessi 'l periódich de Palma: los porchs mallorquins son més bons y no 's venen tan cars.

Lo Comitè democràtic-progressista del districte del Hospital de Madrid, se n' ha anat á l' esguerra.

Los pressupuestivos de Madrid están de pésame. Perque aquest Comitè que vé del Hospital, á la quènta després de la malaltia porta una gana que l' arbola.

Se deya que á Cuba s' havian alsat partidas, y 'l govern ho desmentia de la manera més formal.

Però tot de un plegat se reb un telégrama dihent que la partida de un tal Agüero ha sigut exterminada.

Y are, ¿en qué quedém? ¿hi havia partidas ó no n' hi havia?

Lo dia del sant de donya Isabel II, *La Dinastia*, despenjava 'l guitarró y cantava:

«Durante el reinado de doña Isabel II, la prosperidad material y el progreso moral de nuestra patria, fueron incalculables, y nuestra tarea sería interminable si hubiéramos de reseñar las obras públicas que se realizaron, todas las mejoras que se llevaron á cabo.»

¿Obras públicas? Ja ho crech: lo pont de Alcolea, qu' es la primera de totas.

¿Milloras?... Tambè es veritat: al any 68 se 'n van fer moltas.

En lo Teatro *Euterpe* de Madrid s' ha representat un drama titulat: *La República francesa*. Lo teatro estava plé á vessar, y l' apoteosis final representant la unió dels pobles, va ser aplaudida ab delirant entusiasme. Lo poble del *Dos de mayo* progressa. Que siga l' enhoraboua.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Lo rector de l' Argilaga guardava la vinya de una feligresa, quan la mula de un vehí de la Secuita va rosegat un brot de serment. Lo rector guardiá de la vinya tot enfutismat va reptarlo y com ell l' hi contestés, lo diumenje següent lo rector de la Secuita va parlar d' ell en termes ofensius. ¡Tot pèl serment de una feligresa!

Lo rector del Masnou, será un pobre ministre de Déu; pero seria un gran ministre d' Hisenda. Per presidir un dol bó se fá pagar vuit duros: lo dia dels morts canta absoltas davant dels ninxos á tant l' absolta, y quan fá novenas, las estira fins á quinzenas, si troba qui las hi pagui. En la mateixa vila ha predicat un sacerdot, parlant de promesas, llibres blaus, arrambadas, etc., etc. Si aixó va següent aixís haurém de privar á las nostras filles y muller que vajin á l' iglesia.

Un predicador de l' iglesia de Sant Agustí de Tarragona, sostenia que 'l foc que hi ha al centro de la terra es l' infern, y digué que 'l terremoto d' Ischia sigüé un càstich de Déu. ¿Ignora 'l tal predicador qu' en aquell terremoto va morirhi un bisbe?

Lo Cassino de la Classe Obrera de Montblanch va organisar un teatro, y la jent de upa y la beateria tractavan de juéns als del cassino. Algun temps després los ríche van montar un teatro al seu cassino, y 'ls capellans ja no deyan res. Per últim los neos han establert un cassino y han disposat un teatro en lo convent de la Mercé. De manera que avuy tothom se reuneix, tothom pren café y tothom fá comedias. Y aixó que 'ls capellans parlavan contra 'ls obrers en nom de la lley de Déu. ¡Qui sab, tal vegada la lley de Déu en quatre anys s' haurá canbiat!

¡ANIMO!

A LA SENYORETA CONSTITUCIÓ DEL 69.

Vina, vina aquí á prop meu,
bella nena idolatrada;
vina aquí, que á pesar teu
vull besar ton front de nèu
y ta boca perfumada.

¿Tant jove y tant aixerida
ja cedeixes á la pena,
al sentirte la ferida
del engany y la mentida?
¡Pobreta, pobreta nena!

Desterra 'l tristíssim plor
que de tos ulls va escapantse;
calma 'l neguit de ton cor,
sense duptar de la sort
ni abandonar la esperansa.

Jo ja sé, nena garrida,
que t' han fet una mal' obra;
ja sé que t' véus aborrida
d' una caterva atrevida
perque ets lliberal y pobra.

Mes, ¿per 'ró ta boca pura
dia y nit s' ha de queixá,
plorant ab tanta amargura?
No faltará, no, hermosura,
algú que t' estimará.

Riuten d' aquell y d' aquest
que no més desitjan quartos;
burlat del desvío inquiet
de 'n Montero, de 'n Moret,
de 'n Sardoal y de 'n Martos.

Deixals dí á aquests que s' escudan
ab una lógica rara
mentres la casaca 's mudan,
y que al véuret no t' saludan
ni sols te miran la cara.

Guáyts ab tranquilhat,
deixals son camí seguir,
mira ton passat rosat,
y 'l record d' aquest passat
t' aclarirá 'l porvenir.

¡Ah! Digas, ¿no 'ls tens presents
los semblants las nobles caras
d' aquells braus constituyents,
d' aquells patricis ardents
que varen ser los teus pares?

¿No recordas sas cançons,
cantadas ab tant salero
en memorables sessions,
entre 'ls melosos petons
del teu bon didot Riveró?

¿Qué n' erats llavors de mona
ab los colors lliberals,
tant democrata y bufona,
y adornada ab 'a corona
dels sants drets individuals!

¿Qué n' rebias de festeig
entre 'l popular ruixim
de música y clamoreig,
quan sortias á passeig
donant la maneta á en Prim!

Varen morir, per desgracia,
aquells esperits gegants,
y poch-á-pochet ta gracia
y ta fresca democracia
varen pérdre 'ls seus encants.

Mudant tot sovint de dida
y sufrint un tracte vil,
prompte 't vãm véure enmagrida,
y hasta mil cops ab la vida
aguantantse 't per un fil.

—No viurá més! alguns deyan.
—La mort ja truca á la porta!
Y 'ls tèus enemichs somreyan,
y en sos concilis ja 's feyan
la ilusió de véure 't morta.

¡Oh! 'L geni que guarda á Espanya
ó 'l destino ab sos secrets,
van lliurarte de la manya
d' aquells homes plens de sanya,
per no dir d' aquests pilllets.

Y després de tant sufrí
y de tants dias de dol,
te veyém avuy lluhí
ab tos llabis de rubí
y ta careta de sol.

¿No véus en ta salvació
la sabia má del destino?
¿A que vé, pués, la tristó
per la sola defecció
d' uns quants galants sense tino?

No hi pensis ab en Serrano
ni ab sa paraula nefasta;
olvida á aquest miliciano,
com y també á aquest fulano
que 's diu Práxedes Sagasta.

Tú no 't tens d' aparellá
ab cap d' aquests jovenets
que 't volían enganya,
sinó ab un minyo que vá
per bons fins y camins drets.

Es alegre, generós,
ferm, robust, de bona soca;
es galán, ardit y ayrós:
t' asseguro que tots dos
faréu molt bona patroca.

Si bé no 't canta á la reixa
t' estima més que ningú:
tè la tèva edat mateixa,
pues se pot dir que vá neixer
casi al mateix any que tú.

Ell es, ell y ningú més
l' únich que 't podrá doná
lo que t negan los demés...
¿No 't coneixes? ¿No? Pues es
lo Partit Republicá

C. GUMÁ.

ONTA un periódich de Génova que
dias endarrera vá quedar encallat en
un dels principals carrers de la pobla-
ció un carro tirat per una mula tí-
sica, un caball cubert de nafras y un
ase que anava al devant.

Un home del poble vá exclamar:
—Aquí tenui la triple aliansa.

Lo príncep de Alemania porta un regalo: una estàtua
de Federico anomenat *Lo gran Elector*.

¿Grans electors á Espanya?
Fugi home, tórnisse 'n l' estàtua que aquí 'ls tenim
de carn y ossos.

Lo cobrador de contribucions de Viella, s' ha fet for-
ndís ab los fondos que tenia recaudats.

Per agafar al bergant
en qualsevol part del món,
enviéu-li un polissón
ab un fluvioi sonant.

Los esquerrans que voldrian fer content á n' en Sa-
gasta, haurian de llegir l' Evangeli.

La má esquerra no ha de saber lo que fá la dreta; ni
la dreta lo que fá l' esquerra.

Una efeméride de la *Vanguardia*:

«20 Novembre.—Avuy fá un any que l' acorassat
Dandolo visitá 'l nostre port, coincidint la seva arri-
bada ab lo restabliment de servir en los cafes lo rom
retirat per acort del gremi de cafeters, desde 'l 15 de
febrer del mateix any.»

¡Quina memoria!
Ja 's coneix que 'ls de la *Vanguardia* son partidaris
de la copa del estudiant, ¡Ah, ¡llaminers!

En un sol dia las accions del Banch d' Espanya han
baixat vint enters.

Se comprén: Camacho es gobernador del Banch d'
Espanya, y ¿qué han de fer las accions?
Posarse al nivell de 'n Camacho.

¿Y bé, vaja, desembarcará á Valencia? ¿Desembar-
cará á Barcelona?

Tothom se feya aquesta pregunta.
Francament, aquests misteris feyan creure que més

aviat se tractava de una empresa guerrera que de un
recibiment amistós.

—Aixó no es lo desembarch de un príncep amich,
deya un militar.

—Donchs, ¿qu' es?
—Una operació estratéjica.

Dias endarrera deya un telégrama:

«Lo Sr. Feliu y Codina ha visitat á n' en Martos.»
¡Quina olor que fá de meschl...
Don Cristino, ja está fresch.

Lo Sr. Peñasco, president del Comité de l' esque-
rra, en vista de que aquesta ja ha triunfat, se retira á
la vida privada.

¿Ha obrat, Sr. Peñasco
á impuls del patriotisme ó bè del asco?

Ab l' arribada del príncep coincideix aquesta no-
ticia:

«La Junta consultiva de guerra ha aprobat lo pro-
jecte per l' adquisició de material destinat á un cam-
pament y parch sanitari per 25,000 homes.»

Si es per lo que jo 'm figuro, n' hi ha poch.
Per la conveniencia d' Espanya-n' hi ha massa.

En Sagasta vol que 'ls empleats de la fusió continu-
hin firmant la nómina; vol la meytat de las Senadu-
rias vacants; vol qu' en Camacho, en Leon y Castillo
y en Venancio Gonzalez entrin al ministeri; vol qu' en
Posada Herrera no fassa res sensa dirli, y...

Volan volan coloms.

Las presons van omplintse de periodistas.

Al director del *Porvenir* de Madrid l' hi han sortit
setze anys de presiri.

En Cánovas suspenia 'ls periódichs.
En Sagasta perseguia als periodistas.

En Posada Herrera 'ls envia á presiri.
Si aném progressant aixís, quan puji en Martos los
periodistas anirém al pal.

La *Montaña*, valent periódich de Manresa, ha sufert
una nova denuncia.

Encare que governi l' esquerra, á Manresa gobernan
los carlins, y á l' audiencia hi ha un fiscal que 's diu
Montfort.

Aquesta mena de fiscals son com las cabras: sempre
tiran á la *montanya*.

Un dels obsequis que 's preparan per festejar al
príncep alemany, es una corrida de toros.

Nada, la diplomacia espanyola desitja ferse coneixe
dels alemanys.

Lo ministre d' Estat podrá dir:—¡Si *semos* bárbaros!

Llegeixo:
«Segons diu la *Llibertat* de Valladolid, alguns vebins
van donar una pallissa á cert sacerdot per motius que
s' ignoran, posant al apaleat en lo cas de fer us de un
revólver que portava.»

Are vostés que coneixen al capellá, jove y guapo
(perque per forsa havia de serho) y que 'l tenen armat
ab un revólver, diguin com Quevedo:

—¿Quéin es ella?

En la combinació de senadors que han de nombrarse
hi entran tres ó quatre conservadors.

Tres ó quatre grans de terra que 'ls esquerrans se
tiran als úlis.

L' emperador del Japón ha concedit lo gran cordó
de la *majeza* (la troca) á n' en Posada Herrera.

Ja tè ab que entretenirse. Ja 'n pot fè un capdell.

Los alemanys de Génova, per saludar al príncep,
criavan:—*Hoch! Hoch! Hoch!*

A la quenta *Hoch! Hoch! Hoch!*.. á Alemania es un
crit d' entusiasme.

Aquí á Espanya es un crit de gall-d' indi. Un minut
avants de que 'ls degollin y 'ls plomin, los gall-d' indís
espanyols encare cridan:—*Hoch!.. Hoch!.. Hoch!..*

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ba-ca-llá.*
2. ANAGRAMA.—*Paula-Palau.*
3. TRENCA-CAPS.—*Campana de Gracia.*

4. ROMBO.—
R
R O M
R O M E A
M E L
A
5. GEROGLIFICH.—*Com més escombras, menos es-
combriaires.*

Han endavinat totes cinch solucions los ciutadans
J. Cruet, Dos Liberals, Aguilera, Drapayre y Rapp; n' han
enviadas 4 Inflat, Un segadó y Alfonso Arús; 3 No 'm toquis
y J. S. y S. y 2 no més Pajés Prata.

XARADA.
La Pepeta d' en Pasqual
m' assegura y m' ha promés
serne sempre ma total
per lo molt que 'm hu-dos-tres;
y alló que temps endarrera
m' oferí á cal Agustí
m' ho quarta-terça hu-tercera
pera sempre... hasta morí.

MUDANSA.
Als joves sol agradá
lo total escrit ab a;
amich sempre jo seré
de la qu' es total ab e;
per las eras he vist jo
molt de tot posat ab o;
y moits cops haurás vist tú
aygua que total ab u.

CONVERSA.
—¿Abont vás tant cremat, Libori?
—A véure la xicota.
—¿A quin carrer la tens?
—Entre tots dos ho havém dit: rumia.

LOGOGRIFO NUMERICH.
1 2 3 4 5 6 7 8—Un género d' endavinallas.
6 5 4 5 7 2 7—Lo que 's dona quan se barallan.
4 5 6 7 2 7—Lo que fá 'l poeta.
7 5 6 6 8—Un carrer.
6 2 7 8—Nom de dona.
1 2 7—Part del home.
6 5—Nota musical.

GEROGLIFICH.
D
JO JO JO
epsan
ton ton ton
II : NIA
X
TOT
I L I
C I
I
NOFRE Y MARIETA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.
Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciu-
tadans Pepet Simpáich, Tiro-liro, M. A., Pau Borrinba y Tot Sol.
Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch
lo qu' envian los ciutadans Tambó Major, Joan del Malecon, Colla
dels Aburrits, Rapp, Un manresa, J. E. y C., M. F. y P., Un estira-
cordetas y Pau de las Senallas.
Ciudadá Pepet Simpáich: Insertaréu l' anagrama.—Inflat: Id.
rombo y trenca-closcas.—Aguilera: No trobem la carta en que 'ns
parlava del arcalde: torni a enviarla y 'n parlarem: ja sab que pot
disposar. L' un quento es massa vert y l' altre perillós.—Sir Byron:
Com sempre, hi ha fragments que van bé; pero 'l tot resulta pesat y
desigual.—Cassino P. y H.: Hi anira molta part de lo que 'ns envia.
—Bequis: Id. un geroglifich.—Dos Liberals: Id. ters de silabas, lo-
gogrifo y quadrat.—Verbi-gracia: Alló de l' aygua desde 'l balcó es
un recurs molt gastat.—Quatre amigas: Publicaréu lo que 'ns re-
meten.—Damiá Alsina: Id. un geroglifich.—Juli: Las poesias son
fluixas.—Nyit de la Bepa Rol: Enterats.—Nofre y Marieta: Inserta-
réu logogrifo y geroglifich.—Un Tenorí: Id. rombos y logogrifo.
—A. Arús: Id. rombo.—Resquicias: Id. Rombo, logogrifo y ters de
silabas.—Pepet del Carril: Enterats.—J. Andréu: Publicaréu con-
versa.—Verbi-gracia: Id. lo qu' envia.—M. Badiellas: Hi anira un
trenca-closcas.—M. B.: Está molt bé la poesia.—Suscritor (Premia):
Ha de enviar la noticia ab la firma al peu y respondren.—J. P. (Ciu-
tadilla): No enteném lo que vol dir.—Ciudadans G. U y V. (Arhós),
J. B. (Vilafranca) y J. G. (Pla de Cabra): La senmana entrant ne
parlarem.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso Arch del Teatro 21 y 23.

UNA ALIANZA IMPOSSIBLE.

La senyora no està per modas novas: ni casco ni cervesa.